

TeenBookTo

Ольга Саліна

СКАРБИ

У СКРИНЬЦІ

З РІЗДВЯНОГО ПЕЧИВА

КНИГА ДРУГА

Харків
«Фоліо»
2023

1

Потяг стукотів колесами у ритм Ліниного серця. Чим менше часу залишалось до зупинки, тим сильніше стискав горло страх. Глянула на Таньку — та сиділа з навушниками у вухах і хитала головою, мабуть, у такт музиці.

Дівчата ще годину тому здали білизну і тепер ліниво малювали пальцями візерунки на замерзлому вікні.

— Як же я хочу помитись і впасти в тепленьке ліжко, — примружила очі Танька, витягнувши один навушник. — І треба так довго їхати, щоби через кілька днів повертатися назад?

— Тобі нагадати, чому я тебе не лишила вдома? — виглянула з верхньої полиці тітка Марина, Таньчина мама.

— Ну, мась, — так вона називала маму, — ми ж домовились, — зиркнула на Ліну.

— Так, домовились, і все залишиться між нами, але ще ми домовилися, що всю мою відпустку ти поводишся, як ангелик.

Танька зітхнула:

— Бути ангеликом, коли тобі от-от виповниться шістнадцять, непросто, — театральньо закотила очі.

Ліна вдавала, що їх не слухала. Історію про те, за що покарали Таньку, вона знала від своєї мами — не таке вже тверде було слово тітки Марини, виявляється. Та й було б що приховувати — перед самими канікулами Танька втрапила у скандал — сама завучка школи застукала її із «вейпом» у зубах просто у туалеті. Не така й велика провина, якщо зважати на те, що такими електронними цигарками у них бавляться мало не з молодших класів. Не всі, звісно. Ліна сама таке жодного разу не пробувала. Хтозна, чому. Не те щоби була аж така правильна, скоріше не мала відповідної компанії, а смоктати «вейп» самій було не по приколу, та й боялася підірвати ще більше і без того слабке здоров'я. Останнім часом Ліна неприємно чула чи не щомісяця, особливо коли почалися критичні дні — там хоч лягай і не підводься. Мама навіть до лікаря її водила, але той тільки махнув рукою — підліток, переросте. І Ліна, зціпивши зуби, чекала. Ось і зараз їй неприємно дзвеніло у вухах, але нікому про це не казала.

Погодитись їхати з Танею та її мамою на Різдво на Тернопільщину із Лисичанська Ліна вирішила сама. Лише кілька тижнів тому дівчина дізналася, що її мама вагітна. Токсикоз і гормони щодня випробовували терпіння всіх домашніх і, коли Ліна уявила, що отак між звуками бекання у вбиральні та плачу в спальні минуть її канікули, — ледь сама не розревілася. Таньчин телефонний дзвінок був як ніколи вчасним:

— Слухай, Штрих, таке діло, — дихала у слухавку, — поїхали зі мною знову в Сидорів?

— Здається, того разу ти молила Бога, щоби мене більше не бачити?

— Ну, ми ж помирилися, правда? Та й стрьомно мені їхати без тебе, — наступала Танька.

— І чого ти боїшся?

— Чого-чого. Ромки.

— Оу, це щось новеньке. Хіба у вас із ним не лавстори? — здивувалася Ліна. — Після літніх канікул прощалися з такими ніжностями.

Ромка — чи то комп'ютерний задрот, чи майбутній айтішник — поки що було не розібрати. Але тихий і скромний, він на літніх канікулах якось зумів захопити серце Таньки, і з ним вона навіть перетворилась із ядучого стерва на цілком терпиму молоду дівчину. Але Ромка був у селі, куди Танька їздила до діда та баби, а в її рідному Лисичанську дівчина знову стала собою. Правда, Ліна цього не бачила, бо вони не спілкувались, але чула від мами, бо з нею ділилася новинами про витівки доньки тітка Марина.

— І що за трабли з Ромкою? — зітхнула Ліна й сіла у м'яке крісло, готуючись вислухати довгу тираду.

— Та воно ніби і ок і не ок одночасно, — Танька, як завжди, «вміла висловитися». — Весь цей шкільний семестр ми листувалися. «Люблю, не можу», «цьомки-бомки» і все таке. Він навіть мої відоси у ТікТоці сердечками коментив, прикинь.

— Ну, хіба це не круто?

— Та якийсь він нудний.

— Ой, а ти у нас феєрверк цікавості. Можна подумати, за тобою пів міста упадає.

— Ну, пів-не пів, а Денис упадає.

— Хто-хто?

— Ти його не знаєш. Денис. Йому дев'ятнадцять, студент-юрист, їздить на «Мустангу», — замріяно зітхнула. — У нас із ним стосунки. Справжні. Не те, що з Ромкою — дитячий садок якийсь.

— Нічого собі, — гмикнула Ліна, — а ти не змінюєшся.

— Слухай, мала, ти якщо лікувати мене надумала, то стоп, потім. Не доросла ще.

— Не доросла? Ок, — відповіла спокійно. — Па, — розірвала дзвінок.

Телефон завібрував за тридцять секунд:

— Ну, Штрих, ти чого? — лагідним голосочком співала Танька. — Не дуйся.

Ліна заплющила очі й примусила видати фразу, яку завчала не один місяць:

— Таню, якщо ти будеш і далі мене ображати, то я з тобою не розмовлятиму.

— Ображати? Мала, ой, Лін, ти що? Та ти за ті ка-нікули мені майже сестрою стала.

— Угу, — гмикнула Ліна. — Я бачу.

— Слухай, якщо тобі так добре у Лисичанську, то ок. Але у Сидорові на Різдво колядники, вертеп, потім Маланка і всяке таке. Буде круто! Ти точно такого ще не бачила. Та і Андрій, кажуть, приїде, — додала вже тихіше.

— У Сидорові на Різдво колядники, вертеп, потім Маланка і всяке таке. Я точно такого ще не бачила, — вмовляла Ліна Таньчиними словами маму. — Можна?

— Наскільки я пам'ятаю, то влітку ти не горіла бажанням туди їхати, — дивувалася та.

— А тепер горю.

Маму, власне, вмовляти не треба було. Вона зараз перебувала у такому стані, що була згодна на все, лиш би її не чіпали. А от батько став на диби:

— Ліна, маме сейчас нужна помощь. Сама відіш.

«Допомога, — бурчала собі під носа, — ніби я вмовляла її вагітніти. А про те, що потрібно мені, ніхто не питає».

— Не «помощь», а допомога, як на те пішло, — перекривила батька. Останнім часом вона часто дорікала йому за те, що не хотів переходити на українську, хоча і Ліна, і мама завжди лиш нею і розмовляли. Після повернення з Тернопільщини Ліна ще більше затялась

«українізувати» батька — мова нагадувала їй про Сидорів і... про Андрія.

Батько ж ті вимоги вперто саботував, а Ліна не могла йому це пробачити. Особливо гостро їй боліла його російська, коли згадувала про свою подругу дитинства Тіну, яка жила у Східному кварталі. Ліна часто проходила повз її будинок № 17. Точніше, повз місце, де він був. Вже два роки на місці тієї багатопверхівки — лиш стовпчики, та навіть дерева чомусь не хочуть рости. У 2014-му туди влетіло кілька російських снарядів. Будинок горів так довго, що люди кілька днів не могли до нього підійти. Тато сам читав мамі, як на російських сайтах зловтішалися — мовляв, знищили казарму з українськими військовими. Ліна у свої десять тоді ще багато чого не розуміла, але дещо запам'ятала назавжди. Цікаво, відколи Тіна та її бабуся встигли стати військовими? Тіна дивом врятувалась, але виїхала закордон, де її лікували від опіків. Вона дзвонила Ліні по скайпу кілька разів, а та все відводила погляд від Тіниних шрамів на обличчі. Російською говорили ті солдати, які кілька разів приходили до їхнього дому. Перетрушували все, навіть Лініні зошити. Було страшно. Думалося, що вони можуть підпалити і її дім, а потім сміятись із її попеченого обличчя. А коли прийшли хлопці, що розмовляли українською, — всі полегшено видихнули. Мама сказала, що тепер війни не буде. Страх відступив. Війна пішла разом із російськими солдатами до інших.

Дівчина гримнула дверима і втупилась у телефон. Самій було гидко від своєї поведінки, але хіба тепер комусь є до того справа? Батько носить її з мамою, як із кришталевою вазою, а це, між іншим, вона, Ліна, пів року тому привезла йому гроші, за які його потім

адвокат захищав од в'язниці. Ну, звісно, не всю суму, а лише частину — решту наскладала мама, але все ж таки. А тепер — ще й дитина. Подумати тільки — п'ятнадцять років різниці, це ж коли вона гулятиме з тим малим, то люди думатимуть, що то її син чи донька. Плюс мамі колись узагалі вагітніти заборонили, не дай Боже ще лишитися сиротою через таку безвідповідальну витівку.

Гроші... Ліна заглянула до сховку — все було на місці. Децо вона збрала із кишенькових, децо — продавши непотрібні книги, одяг і старі іграшки, але до тієї суми, яку хотіла віддати Андрієві, не вистачало. На літніх канікулах вони разом знайшли у підземеллях монети зі скарбів Струсів, а потім хлопець віддав їй усі виручені за них гроші, бо Ліна збирала на порятунк тата. Кілька місяців вона думала про те, що суму, виручену за знахідку, треба поділити порівну. І ось недовзі у неї міг би бути такий шанс.

— Як хочете, але в Сидорів я поїду, — вийшла до батьків аж увечері.

Тато хотів щось заперечити, але мама його зупинила:

— Хай їде, це ж усього на кілька днів.

Ліна аж рота роззявила від такої зміни настрою. Тепер вона навіть почала помічати плюси у маминому новому стані.

І ось зараз, коли потяг наближався до залізничного вокзалу Хмельницького, звідки треба було ще їхати до села з сотню кілометрів машиною чи автобусом, Ліну накрило страхом.

Щось сталося з нею за ці кілька місяців, якимось вона змінилась. Якщо раніше чекала б зустрічі з Андрієм, то тепер так звикла, що він є у неї лише у спілкуванні через месенджери, що зовсім не уявляла, як говоритиме з хлопцем поза ними. Навіть телефонні дзвінки

між ними звелися на ніщо ще у перший місяць після того, як вона поїхала з Сидорова, а тут — справжня зустріч.

Ліна написала Андрієві про те, що приїде у село на канікули, хвилини за дві після того, як дізналася про це сама. Хлопець повідомлення прочитав, але відповів не відразу. Це насторожило. Хіба на таку новину реагують не в ту ж мить? Не мільйоном смайликів із сердечками? Не словом «Ура», де «а» тягнеться на кілька рядків? Андрій відповів через годину. Написав: «Класно». А далі скинув фотку тернопільського озера, де, схоже, саме прогулювався. Може, й не сам, тому й не хоче їй писати. «Зустрінемося?» — лише одне слово, а скільки разів його друкувала-передруковувала. Андрій відповів майже відразу холодним: «Буде видно». Пекуча думка прокралась у Лінину свідомість: він хоче її кинути. Або між ними взагалі нічого немає. Уявила в усіх барвах, як Андрій перед усіма сидорівськими розриває з нею стосунки. Сльози підступили до очей. Ні, так познущатися з себе вона не дозволить. Треба кинути його першою.

У ту мить Ліна заблокувала його номер і пообіцяла собі, що ніколи про нього навіть не згадає. Передумала вже того ж вечора. «Бідолашненький, мабуть обриває месенджери і телефон, хвилюється», — подумала. Але виявилось, що він не дзвонив і не писав.

«Ну і пішов ти!» — закинула телефон якнайдалі, але блокувати знову Андрія не захотіла.

Мама того вечора заснула рано, і це була одна з тих речей, які Ліну дратували: тепер після 20.00 навіть по квартирі не пройдешся: мама спить, її будити не можна.

Добре, що була музика та навушники — так Ліна могла загородитися від усього світу і жити у своїх думках.

